ΕΤΟΣ Ζ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 541 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1891

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ. — Φ. Γκουεράτση*: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρις Ι. Π. *Παπᾶ*. — *Γεωργίου Ὀνέ*: Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ ϛ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30ὴν παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

— Συμπεριλαμβανομένου τοῦ ἐν Παρισίοις μεγάρου;

— Βεβαίως;

— Ἐπωλήθησαν;

— Σχεδόν.

— Τοῦτο σημαίνει τελείως.

— Ὄχι, σχεδόν. Δύναμαι νὰ τ' ἀναλάβω.

— Πληρόνων. Ἔστω.

— Διατί ἐν ἀρχῇ εἴπατε ὅτι ἡ λεπτομέρεια αὕτη τῆς καταστροφῆς μου εἶναι ἄνευ σπουδαιότητος;

— Διότι, ὁμολογουμένως εὐγενῶς, δὲν θὰ ἦτο ἴσως κώλυμα εἰς τὸν γάμον. Ἀλλ' ὁ τρόπος, δι' οὗ ἀπωλέσατε τὴν περιουσίαν σας, εἶναι χειρότερος αὐτῆς ταύτης τῆς ἀπωλείας. Εἶσθε παίκτης, τὸ δὲ Χρηματιστήριον σᾶς ἑλκύει. Δὲν ὠπισθοδρομήσατε οὐδ' ἀπέναντι τῶν κλεπτῶν, οὐδ' ἀπέναντι τῶν διεφθαρμένων τοκογλύφων. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν θὰ ἦτο ἴσως κώλυμα ἀνυπέρβλητον διὰ τὸν γάμον. Ὑποθέτω ὅτι θὰ παρῃτεῖσθε πάντων τούτων τῶν ἐλαττωμάτων, ἀλλ' εἶναί τι χεῖρον ἔτι.

— Τί λοιπόν; ἐψέλλισεν ὁ κόμης.

Ἡ Καικιλία ἐγένετο σοβαρά.

— Τί μοὶ εἴπατε πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου τοῦ Ἐλβέν;

— Ὅτι σᾶς ἀγαπῶ.

— Βεβαίως.

— Εἶν' ἀληθές. Σᾶς ἀγαπῶ πλέον καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερὸζ ἔπληξε διὰ τῶν δακτύλων τὸ μάρμαρον τῆς ἑστίας.

— Εἶναι ἀμφίβολον, ἀλλὰ δυνατόν. Τί προσεθέσατε;

Ὁ κόμης ἔμεινεν ἄφωνος.

— Ἡ σιωπή σας σᾶς τιμᾷ, εἶπεν ἡ Καικιλία.

Αἴφνης δὲ ἐξεγειρομένη προσέθηκε:

— Τί κόσμος εἶναι αὐτός; Εἰς ποῖον βόρβορον διδάσκεταί τις; Πῶς! Ἐπειδὴ ἔχω περιουσίαν, ἣν δὲν ἐπεζήτησα, εἶναι ἀδύνατον ἔντιμος ἀνὴρ νὰ ἔλθῃ πρός με ἐντίμως καὶ νὰ μὲ νυμφευθῇ, διότι θὰ εὕρισκεν ἐν ἐμοὶ σύντροφον ἀρέσκουσαν καὶ ἔντιμον, ὥστε νὰ ὑποστηρίζῃ αὐτὸν ἐν τῷ βίῳ.

Ἐσιώπησεν εἰς ἄκρον συγκεκινημένη.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἔμεινεν ἀκίνητος.

Δι' ἀποτόμου κινήσεως ἡ Καικιλία ἐπλησίασε τὸν κόμητα.

— Ἐστὲ εἰλικρινής, ἐξηκολούθησεν, εἶσθε κατεστραμμένος καὶ ἐσκέφθητε ὡς ἐξῆς: Ἡ κόρη αὕτη εἶναι πλουσία· θὰ τὴν νυμφευθῶ διὰ ν' ἀνορθωθῶ. Θ' ἀφήσω τὴν ἀτυχῆ, τὴν ὁποίαν ἀπεπλάνησα δι' ὑποσχέσεων καὶ ὅρκων, νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἀμηχανίας ὡς δύναται, ἐπιφυλασσόμενος νὰ την ἐπανίδω βραδύτερον, ἂν ἔχῃ ἀρκοῦσαν ὑπερηφάνειαν, ὥστε νὰ λησμονήσῃ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ψυχὴν τόσῳ ἄνανδρον ὥστε νὰ δεχθῇ ὡς ἐρωμένη τὰ χαρτονομίσματα τῆς συζύγου. Αὐτό, κύριε κόμη, εἶναι ἀποτρόπαιον.

»Ἀλλὰ τί σᾶς ἔπταισα ἐγώ, ὥστε νὰ ἔλθητε νὰ ταράξητε τὴν θλιβερὰν μόνωσίν μου, εἰς ἣν εἶχα συνειθήσει;»

— Καικιλία, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης ἱκετευτικῶς, ὑπάρχουσι μοιραῖα.

— Προεφέρατε τὴν λέξιν. Ναί, ὑπάρχουσι μοιραῖα καὶ ἡ ἐδῶ ἄφιξίς σας εἶναι φοβερὰ μοιραία περίστασις.

»Ἄνευ ὑμῶν ἡ Ζουάννα Τρελάν, ἐρωμένη σας, ἡ σύζυγός σας, ὡραιοτέρα βεβαίως ἐμοῦ, ἀξιαγάπητος, εὐγενὴς καὶ ὑπερήφανος, μία Κεραν δάλ, ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ νεᾶνις δὲν θὰ σᾶς ἠκολούθει μέχρις ὁδοῦ φερομένη οὐχὶ ἐξ ἔρωτος, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ δακτύλου τοῦ Θεοῦ, ἵνα οὕτως ἀποκαλυφθῇ ἔγκλημα ἀτιμώρητον. Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη πλήττει πάντας ἡμᾶς, καὶ ἐμὲ ὡς τοὺς ἄλλους, διότι ἡ ἀτίμωσις ἑνὸς μέλους τῆς οἰκογενείας ἀντανακλᾷ καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν».

— Ὦ! εἶπεν ὁ κόμης μετὰ νεύματος διαμαρτυρίας.

— Ναί. Δὲν ἀπεκδύομαι τῆς εὐθύνης. Συμφωνεῖτε λοιπὸν ὅτι εἶσθε ἀπαίσιος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον πρέπει τις νὰ μισῇ;

Ὁ κόμης ἠγέρθη.

— Πατάξατέ με, εἶπεν, ἔχετε δίκαιον. Δὲν θὰ ὑπερασπισθῶ. Παρεσύρθην ὑπὸ τοῦ ρεύματος ὡς τόσοι ἄλλοι καὶ ἐπνιγόμην. Εἰς ὑμᾶς διεῖδα τὴν σωτηρίαν καὶ προσεκολήθην. Τίς θὰ ἔπραττεν ἄλλως; Πλὴν ἅμα σᾶς εἶδα σᾶς ἠγάπησα ἀμέσως ὡς πλάσμα θεῖον ἔχον ὅλα τὰ προσόντα καὶ προτερήματα, πλάσμα ἑλκύον καὶ σαγηνεῦον. Λοιπόν, ἤδη βλέπω, ὅτι δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ Τοιουτοτρόπως ἐκλείπει καὶ ἡ τελευταία μου ἐλπίς. Ἦτο φαεινὸν ὄνειρον ὡρῶν τινων. Ἀφυπνίζομαι. Ἤδη ἓν μόνον μοὶ ὑπολείπεται...

— Τί θὰ πράξητε;

— Θὰ φονευθῶ.

— Θὰ ἦτο δίκαιον. Μὴ σπεύδετε ὅμως. Τίς δύναται νὰ προίδῃ τὸ μέλλον;

— Δὲν ὑπάρχει πλέον μέλλον δι' ἐμέ.

— Πιστεύσατέ μοι, ἀναμείνατε.

— Τί! Θὰ μοὶ δώσητε ἔτι ἐλπίδας; Δὲν τολμῶ νὰ το πιστεύσω.